

Τις τελευταίες ημέρες, η χώρα βυθίστηκε και πάλι μέσα σε μια εικόνα ξαφνικής και εντυπωσιακής πύρινης καταστροφής. Η **καταστροφή** είναι πραγματικά πολύ μεγάλη: εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα, εκατομμύρια δέντρα, και αμέτρητα ζώα καμένα. Πολλά δέντρα ήταν σε στάδιο φυσικής αναγέννησης, και αυτό κάνει το ζωντάνεμα του δάσους ακόμα πιο δύσκολο. Τεράστιες ποσότητες διοξειδίου του άνθρακα απελευθερώθηκαν στον αέρα. Ακόμα πιο καταστροφικές θα είναι οι **επιπτώσεις** της πυρκαγιάς: αλλαγές στο μικροκλίμα, ερημοποίηση, απώλεια βιοποικιλότητας, πλημμύρες και τόσα άλλα.

Από την άλλη πλευρά, οι παράγοντες που κατά κύριο λόγο θα 'ασχοληθούν' με τη διαχείριση της κρίσης που δημιουργήθηκε στο περιβάλλον μας, αποτελούν μια 'εγγύηση' ότι τα πράγματα, όσο κι αν ελπίζουμε για το καλύτερο, θα χειροτερέψουν, και εδώ αναφερόμαστε στο ελλιπές νομικό πλαίσιο για την προστασία των δασών, στην εκμετάλλευση της γης από τους κτηνοτρόφους, στην 'αξιοποίηση' μεγάλων εκτάσεων από κτηματομεσίτες και εργολάβους, δηλαδή σ' όλο αυτό το πολυσύνθετο κύκλωμα που ενεργοποιείται για την οικοπεδοποίηση – τσιμεντοποίηση των δασικών εκτάσεων, ανάμεσα σ' άλλα.

Τα εμφανή αίτια για αυτή την καταστροφή, είναι περισσότερο ή λιγότερο γνωστά σε όλους: Η Πολιτεία αφυπνίζεται μόνον αφού η φωτιά ανάψει και ξεφύγει από τον έλεγχο. Οι προσπάθειές της περιορίζονται στην κατάσβεση και όχι στην πρόληψη, στην προστασία των ‘περιουσιών’, κτιρίων κτλ, και όχι στην προστασία του δάσους, που θα διασφάλιζε αυτόματα και τις περιουσίες. Τα κρατικά ταμεία είναι γεμάτα με πολλά δισεκατομμύρια ευρώ για όπλα, και σχεδόν άδεια για μηχανήματα και άλλα μέσα πυροπροστασίας

▪ Έλλειψη σχεδιασμού και μελετών οργάνωσης για την αντιμετώπιση των δασικών πυρκαγιών, έλλειψη δασολογίου και δασικών χαρτών, έλλειψη αντιπυρικών ζωνών, παρατηρητηρίων, περιπολιών, συνεργείων καθαρισμού των δασών και των αγρών, έλλειψη στελεχών

’ συντονισμού και ετοιμότητας. Τα παθήματα των προηγούμενων καταστροφικών πυρκαγιών δεν έγιναν μαθήματα, και η προσπάθεια κατανόησης του φαινομένου περιορίζεται σχεδόν πάντα σε συζητήσεις για τους ισχυρούς ανέμους, τους ηρωικούς – πραγματικά

—
πυροσβέστες, τους αόρατους εμπρηστές, τους ισχυρούς στροβιλισμούς του αέρα, και στις θλιβερές αντιδικίες μεταξύ των κομματικών εκπροσώπων.

Η επανάληψη, όμως, των γεγονότων και των φαινομένων, αποδεικνύει ότι υπάρχει **κάτι που ακόμα δεν έχουμε καταλάβει**, σαν συλλογικότητα σίγουρα, αλλά και σαν μεμονωμένα άτομα. Υπάρχει κάτι, που παρ' όλες τις προσπάθειές μας να πάμε πίσω από τα φαινόμενα, ακόμα μας διαφεύγει.

Επιδιώκουμε, με κάθε τρόπο να διατηρήσουμε **τα προσωπικά μας 'κεκτημένα'**, είτε αυτά είναι κτίρια, είτε είναι χρηματική περιουσία, είτε είναι δικαιώματα, είτε είναι αντιλήψεις και τρόπος σκέψης και τρόπος δράσης στη ζωή μας και μέσα στην κοινωνία. Όλοι μιλάμε για **αλλαγή**

, και όλοι υποστηρίζουμε με τα πιο εμπνευσμένα λόγια την ανάγκη για αλλαγή. Όμως, όταν έρχεται η ώρα για την εφαρμογή της αλλαγής, για αποφάσεις, επιλογές και δράσεις αλλαγής, τότε είμαστε επιδεικτικά απόντες, χαμένοι μέσα σε εικονικούς κόσμους αυτοϊκανοποίησης και αυταρέσκειας όπως και ο κρατικός μηχανισμός. Δεν μπορούμε να ξεχνάμε ότι οι αλλαγές ξεκινάνε

από τα άτομα

. Ότι οι αλλαγές ξεκινάνε όχι από τους άλλους, αλλά

από τους εαυτούς μας

, και μόνον από αυτούς. Όσο καιρό

καταναλώνουμε τις δυνάμεις μας και την ενέργειά μας για να προστατεύσουμε τα προσωπικά μας 'κεκτημένα', το περιβάλλον, το οποίο 'περιβάλλον',

θα έρχεται σε δεύτερη μοίρα, ακριβώς όπως οι πράξεις μας αποδεικνύουν ότι το συλλογικό καλό έρχεται σε δεύτερη μοίρα, σε σχέση με το ατομικό μας καλό. Και το συλλογικό καλό στο οποίο αναφερόμαστε σήμερα δεν είναι το καλό μιας στενά νοούμενης συλλογικότητας, μιας ομάδας, μιας συντεχνίας, ενός κράτους, μιας φυλής.

Μιλάμε, εδώ, και μόνον για αυτή τη Συλλογικότητα που περιλαμβάνει ό,τι μπορεί να συλλάβει η διάνοια του ανθρώπου, και πολλά πράγματα ακόμα, μια Συλλογικότητα

όλων των ανθρώπων, κάθε κοινωνικής τάξεως και φυλής, κάθε θρησκείας και γένους, μια Συλλογικότητα όλων των Μορφών Ζωής, όποιο κι αν είναι το επίπεδο της συνειδητότητάς τους, γιατί στα πλαίσια αυτής της Ενότητας που όλοι αρχίζουμε σταδιακά να διαισθανόμαστε ότι αποτελεί το θεμέλιο της ζωής, δεν νοείται μια μορφή ζωής να εκμεταλλεύεται μια άλλη, για τον οποιοδήποτε λόγο, όπως δεν νοείται μια μορφή ζωής να απολαμβάνει προνόμια σε βάρος των άλλων μορφών ζωής. Όλες οι Μορφές Ζωής κάνουν Έκκληση για σεβασμό των अपαραγράφτων φυσικών δικαιωμάτων τους, και μέχρι αυτά να ικανοποιηθούν και για την πιο ‘ασήμαντη’ μορφή ζωής, η φωτιά θα καίει τα δάση, τα νερά θα πλημμυρίζουν τις εκτάσεις γης, οι έρημοι θα αυξάνονται, το πόσιμο νερό θα λιγοστεύει, ο αέρας θα μολύνεται, τα ζώα θα εξαφανίζονται, και ο άνθρωπος, όσο ποτέ άλλοτε τυφλός και αλαζονικός θα περιπλανάται στην έρημο, μετρώντας τα ‘κεκτημένα’ του,

αδιαφορώντας τραγικά για όλα τα άλλα, που όμως αυτά τα ασήμαντα και αγνοημένα 'άλλα', δεν είναι παρά κομμάτια του ίδιου του Εαυτού, στον οποίο ακόμα δεν έχει εμπιστοσύνη, τον οποίο ακόμα φοβάται να αντιμετωπίσει, από τον οποίο απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο.

Και αν μέσα στα καμένα αρχίσουν σε λίγο να φυτρώνουν και πάλι νέα δέντρα, και αν η ζωή αρχίσει σε λίγο να λάμπει και πάλι μέσα στο σκοτάδι, αυτό ας μας θυμίζει ότι αυτός ο 'άλλος', ο αληθινός μας Εαυτός, είναι πολύ ισχυρότερος και πολύ μεγαλύτερος από ό, τι θα μπορούσαμε ποτέ να φανταστούμε με την ανθρώπινη διάνοιά μας. Το θέμα, όμως, είναι, για πόσο ακόμα θα μπορούμε εμείς να διατηρούμε τη ζωντανή σύνδεσή μας με

Εκείνον; Ας ρίξουμε, επομένως, όλα αυτά τα 'κεκτημένα' που μας βαραίνουν στη φωτιά, ας απαλλαγούμε με κάθε τρόπο από τα κάθε είδους 'οικοδομήματα' που μας καθιστούν ξένα σώματα μέσα στο Σώμα της Αληθινής Ζωής. Ας ενδιαφερθούμε, ας συλλογιστούμε και ας στοχαστούμε για το Δάσος που αποτελεί βασικό συστατικό στοιχείο του Περιβάλλοντός μας, και που τόσα πολλά πράγματα έχει να μας προσφέρει, χωρίς να μας ζητάει κάτι για αντάλλαγμα, εκτός από το σεβασμό και την αγάπη μας. Και ας τα κάνουμε όλα αυτά συνειδητά, όχι επειδή το μυαλό μας μάς λέει ότι έτσι 'πρέπει', αλλά επειδή αυτό αποτελεί το βαθύ και ισχυρό θέλω μας, ένα θέλω που πηγάζει απ' την καρδιά μας, και μας ωθεί σε αλλαγές στον τρόπο σκέψης και δράσης μας, τοποθετώντας μας επιτέλους φυσικά και αυθόρμητα μέσα στη διαδικασία του μοιράσματος του 'πλούτου' μας, καθώς θα μας απελευθερώνει από την αγωνία να τον κρατήσουμε μόνο για μας, όσο περισσότερο μπορούμε.

Κίμων Θεοδωρόπουλος